

oraz piasków zwałowych i starszych tarasów akumulacyjnych (piaski luźne, piaski słabogliniaste i gliniaste), gleby bielcowe i bielice wytworzone ze żwirów różnej genezy oraz piasków zwałowych i wodnolodowcowych (piaski luźne, piaski słabogliniaste i gliniaste). Poza tym, spotyka się tu gleby płowe, brunatne wyługowano oraz pseudoglejowe wytworzone z piasków zwałowych (piaski słabogliniaste i gliniaste), a także gleby hydromorficzne – glejowe oraz wytworzone z torfów niskich i gytii.

Większość powierzchni użytkowana jest jako grunty orne i użytki zielone, trzecią część powierzchni regionu zajmują lasy.

POLESIE (7)

Polesie Zachodnie (7.1)

POLESIE LUBELSKIE (7.1.1). Region ten, o powierzchni 1407,3 km², wyróżnia się stosunkowo znaczącym udziałem obszarów o ciemnozielonej i czarnej barwie obrazu, tworzących wyraźne plamy. Sporo jest również powierzchni zabarwionych na różowo. Pomiędzy nimi sporadycznie występują obszary o strukturze drobnoziarnistej i barwie szaro-zielonej lub różowo-żółtej. W obrębie regionu nie obserwuje się jakiegokolwiek wyrażonej orientacji wymienionych fragmentów obrazu.

Porównując przestrzenny rozkład wymienionych barwnych fragmentów obrazu satelitarnego z budową geologiczną można zauważyć, że większość plam ciemnozielonych nawiązuje do piasków rzecznych tarasów akumulacyjnych ze schyłku plejstocenu. Występują one na wschodzie regionu oraz północnym-zachodzie. Powierzchnie o strukturze drobnoziarnistej nawiązują do występujących na północy, a także na południu glin zwałowych oraz piasków akumulacji lodowcowej spoczywających na glinie zwałowej. Wszystkie miejsca o barwie różowej nawiązują do większych i mniejszych obniżów wyścielonych torfami. W przypadku występowania bagien barwa obrazu zmienia się na ciemnozieloną. Widoczne są również wszystkie większe i mniejsze jeziora.

Pod względem geomorfologicznym obszar ten dzieli się na trzy strefy. Na północy występuje zdenudowana wysoczyzna morenowa oraz akumulacji rzecznotodowcowej z wałami morenowymi lub ostańcami wzgórz strefy marginalnej, maksymalnego stadia zlodowacenia środkowopolskiego. Zachodnia część regionu między dolinami Tyśmienicy i Pionii oraz wschodnia, objęta dorze-

czem Włodawki – to tarasowe równiny plejstocenijskie, w znacznej części zwydmione. Południowa część jest najbardziej zróżnicowana. Rzeźba jest tu uwarunkowana starszym podłożem. Występują tu płaskowyże i garby przykryte reziduumi osadów ze zlodowacenia środkowopolskiego, tworzącymi na południowej granicy wyraźną strefę pagórkowatą. Znaczną część terenu zajmują holocenijskie równiny torfowe.

Na południu i zachodzie regionu częste są drobne formy krasowe, związane ze starszym podłożem oraz większe misy jeziorne.

Zachodnia część terenu wyróżnia się płytko występującymi wodami podziemnymi (2-5 m), na obrazie satelitarnym obszar ten oddany jest w większości przez barwę szaro-zieloną. Część wschodnia ma wprawdzie podobną sytuację hydrologiczną, lecz charakter obrazu jest kształtowany przez ciemne plamy związane z rosnącymi tu lasami. Podobnie jest na północy – tu wody gruntowe występują niekiedy jeszcze głębiej, a struktura obrazu jest kształtowana przez rolnicze użytkowanie ziemi. W części południowo-środkowej regionu wody podziemne występują bardzo płytko, a część terenu jest nawet zabagniona. Są to miejsca, które bardzo łatwo jest zidentyfikować na obrazie satelitarnym. Podobnie łatwo identyfikuje się powierzchniowe zbiorniki wodne – jeziora pochodzenia krasowego wraz z ich misami i dawnymi dnami, łączącymi się niejednokrotnie w całe systemy.

Wśród gleb tego terenu dominują gleby rdzawe i bielcowe wytworzone z piasków luźnych i słabogliniastych oraz gleby płowe na glinach zwałowych lekkich i średnich. W obniżeniach występują gleby hydromorficzne, wytworzone z torfów przejściowych oraz wysokich.

Użytkowanie ziemi kształtowane jest głównie przez gospodarkę leśną, użytki zielone oraz rolnictwo indywidualne.

Region wyodrębnia się na obrazie satelitarnym wyraźnie. Można przyjąć, że wyróżnikiem regionu jest specyficzny przestrzenny rozkład elementów pokrycia terenu.

POLESKA DOLINA BUGU (7.1.2), o powierzchni 35 km², wyodrębnia się na obrazie satelitarnym dzięki wyraźnej różowej barwie, odróżniającej ją od terenów przyległych po obu stronach doliny. W południowej części zaznacza się wyraźnie mniejsze zabagnienie. Charakterystyka poszczególnych komponentów środowiska w obrębie tego odcinka doliny jest podobna do tej z podlaskiego fragmentu doliny Bugu.